

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Magdalenou Ježkovou ve věci žalobkyně: **E. K.**, zast. Mgr. Milanem Musilem, advokátem se sídlem v Hradci Králové, Velké náměstí 135/19, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, IČ 00007064, Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 3. 2016, č. j. OAM-218/ZA-ZA11-ZA04-2015, **t a k t o :**

- I. **Žaloba se z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou žalobou namítala žalobkyně nezákonnost shora identifikovaného rozhodnutí, jímž žalovaný dospěl k závěru, že žádost žalobkyně je podle § 10a písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon a azylu“) nepřípustná a z tohoto důvodu řízení ve smyslu § 25 písm. i) uvedené právní úpravy zastavil.

V úvodu žalobkyně zdůraznila, že se i nadále považuje za osobu bez státní příslušnosti. Dále uvedla, že dle ustanovení § 12 písm. a) a b) zákona o azylu platí, že azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo v případě, že je osobou bez

státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště. K tomu konstatovala, že důvodem pro její žádost o udělení mezinárodní ochrany je mimo jiné skutečnost, že manžel žalobkyně působil v sovětské armádě, když v roce 1991 z armády sběhl. Důvodem opuštění sovětské armády byl strach o život, neboť se dostal do problémů s příslušníky KGB, přičemž ti vyhrožovali přímo i žalobkyni. Za dezerci z armády byl manžel žalobkyně následně v nepřítomnosti odsouzen k trestu odnětí svobody. Žalobkyně uvedla, že byli společně s manželem upozorněni, že v případě návratu na území Ruské federace by byli státními orgány vyhledáni a trest by byl na manžela žalobkyně vykonán, přičemž trest odnětí svobody ve věznicích Ruské federace je roven trestu smrti. Jelikož byl současně žalobkyni zamezen vstup do Německa, požádala o udělení mezinárodní ochrany právě na území ČR, přičemž důvody žalobkyně podrobně popsala v jednotlivých pohovorech. Za hlavní důvod pro podání žádosti o poskytnutí mezinárodní ochrany označila obavu o život svůj i svého manžela.

Žalobkyně uvedla, že dle ustanovení § 2 odst. 8 zákona o azylu se za pronásledování pro účely tohoto zákona považuje závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování. Dle odstavce 9 tohoto ustanovení se původcem pronásledování nebo vážné újmy rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu. Za pronásledování se považuje ohrožení života nebo svobody, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována či trpěna úřady ve státě, jehož je cizinec státním občanem, nebo státu jeho posledního trvalého bydliště v případě osoby bez státního občanství nebo pokud tento stát není schopen odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před takovým jednáním.

Z toho žalobkyně dovodila, že v jejím případě je naplněn důvod pro udělení mezinárodní ochrany dle ust. § 12 písm. b), když žalobkyni bylo vyhrožováno ze strany státních orgánů z důvodu deserce jejího manžela ze sovětské armády, přičemž důvod žádosti žalobkyně je možné podřadit pod zastávání určitých politických názorů, neboť žalobkyně ve svém pohovoru uvedla, že pronásledování počalo v okamžiku, kdy její manžel opustil sovětskou armádu. Měla tak za to, že splňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany dle ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu.

Dále uvedla, že z odůvodnění napadaného rozhodnutí vyplývá, že žalovaný posoudil její žádost jako nepřipustnou z důvodu, kdy se jedná o opakovanou žádost a žalobkyně současně neuvedla nové skutečnosti, které by projednání této žádosti odůvodňovaly ve smyslu ustanovení § 11a odst. 1 zákona o azylu. K tomu namítala, že žalovaný mohl aplikovat § 11a odst. 4 zákona o azylu. Je totiž zřejmé, že není povinností žalovaného opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany automaticky vyhodnotit jako nepřipustné, ba naopak každý jednotlivý případ by měl žalovaný posuzovat zcela individuálně a s ohledem na skutečnosti daného případu,

případně zhodnotit, zda je možné využít ustanovení § 11a odst. 4 zákona o azylu a opakovanou žádost i přes nenaplnění požadavků stanovených zákonem věcně projednat. Žalobkyně namítala, že z odůvodnění napadaného rozhodnutí neplyne, že žalovaný užití § 11a odst. 4 zákona o azylu vyloučil, či zda se tímto ustanovením zabýval. S ohledem na skutkové okolnosti tohoto případu měla žalobkyně za to, že žalovaný měl uplatnit ustanovení § 11a odst. 4 zákona o azylu a o žádosti žalobkyně tak měl věcně rozhodnout.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že popírá oprávněnost žaloby a nesouhlasí s ní, neboť neprokazuje nezákonnost výroku napadeného rozhodnutí správního orgánu. Měl za to, že zjistil skutečný stav věci, zabýval se dostatečně všemi skutečnostmi, které žalobkyně sdělila a opatřil si úplné podklady pro vydání rozhodnutí.

K věci pak konstatoval, že dne 29. 2. 2016 podala žalobkyně opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice. Do ČR přicestovala v roce 2010, předtím žili s manželem dvacet let v Německu. Tam také poprvé v roce 1992 nebo 1993 požádala o mezinárodní ochranu. Podruhé tak učinila v roce 2010 v ČR. Dne 30. 9. 2010 podala žalobkyně žádost o udělení mezinárodní ochrany, o níž bylo vedeno správní řízení pod č. j. OAM-346/ZA-06-2010. Správní orgán vydal následně dne 24. 4. 2014 rozhodnutí o neudělení žádné z forem mezinárodní ochrany, které nabylo právní moci dne 7. 5. 2014. Žalobkyně podala dne 21. 5. 2014 proti rozhodnutí žalobu ke Krajskému soudu v Hradci Králové, který ji dne 13. 2. 2015 zamítl.

Dále žalovaný konstatoval, že žalobkyně v průběhu správního řízení o její první žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 30. 9. 2010 označila za důvod jejího podání snahu zajistit si možnost legálně pobývat na území ČR. Dvacet let žila na území Německa, a proto se nepovažuje za ruskou občanku. Návrat do Ruska odmítá, jelikož tam nemá žádné zázemí, nezná tamní situaci. Žalovaný ve svém rozhodnutí vydaném v rámci tohoto správního řízení o první žádosti o mezinárodní ochranu konstatoval na základě tvrzení žalobkyně a dalších podkladů rozhodnutí, že neuvedla žádné skutečnosti, z kterých by vyplývalo, že byla na území Ruské federace pronásledována pro uplatňování politických práv a svobod, neuvedla skutečnosti svědčící o tom, že má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů. Stejně tak žalovaný nedospěl k tomu, že by žalobkyni v případě návratu do vlasti hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy ve smyslu zákona o azylu. Žalovaný připomněl, že svou argumentaci v rámci správního řízení o první žádosti o udělení mezinárodní ochrany zároveň náležitě podložil dostupnými informacemi o situaci v zemi původu, ať už co do obecné bezpečnostní situace v Ruské federaci, tak zejména v rámci nezbytného individuálního posouzení případu. Následně žalovaný rozhodl o neudělení mezinárodní ochrany ve smyslu zákona o azylu. Rozhodnutí správního orgánu bylo následně potvrzeno i rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové.

Žalovaný zdůraznil, že žalobkyně v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany v ČR ze dne 29. 2. 2016 uvádí naprosto stejné motivy svého odchodu z vlasti a neochoty se do Ruské federace vrátit, jako uváděla v průběhu správního řízení o její první žádosti o udělení mezinárodní ochrany, tj. dlouhodobý pobyt mimo

území Ruské federace, ztráta zázemí ve vlasti, absence ruského občanství. Žalovaný tak neshledal důvody pro opakované posuzování žádosti o udělení mezinárodní ochrany ve vztahu k uváděným důvodům, neboť žalobkyně neuvedla žádnou novou skutečnost ve smyslu zákona o azylu, která by odůvodňovala opětovné vedení správního řízení a opětovné hodnocení důvodů jejího odchodu o udělení mezinárodní ochrany z vlasti a obav z návratu do vlasti. Konstatoval tak jednoznačné naplnění podmínek stanovených v ustanovení § 10a písm. e) zákona o azylu a opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany podanou žalobkyní na území ČR shledal nepřipustnou.

Při nařízeném jednání zástupkyně žalobkyně při svém projevu plně odkázala na písemné vyhotovení žaloby. Zdůraznila, že žalobkyně má důvodnou obavu o život svůj i svého manžela, který opustil armádu a bylo mu vyhrožováno nejprve ze strany Sovětského svazu, následně Ruské federace, že bude potrestán. Žalobkyně měla za to, že žalovaný v daném případě pochybil, když nepoužil ustanovení § 11a odst. 4 zákona o azylu, neboť měl dle jejího názoru posoudit žádost žalobkyně z důvodů hodných zvláštního zřetele jako žádost přípustnou. Navíc upozornila, že žalovaný měl rovněž přihlídnout i ke zdravotnímu stavu žalobkyně, která prodělala mrtvici, i když k dnešnímu dni je její zdravotní stav stabilizován. Pověřený pracovník žalovaného odkázal při svém projevu na písemné vyjádření žalovaného ze dne 25. 4. 2016. K věci uvedl, že se žalovaný žádného pochybení nedopustil. Upozornil, že po dobu azylového řízení byl pobyt žalobkyně legalizován a rovněž tak potřebná léčebná péče byla hrazena státem. Měl za to, že k legalizaci pobytu žalobkyně nemůže sloužit zákon o azylu, nýbrž tímto zákonem je zákon o pobytu cizinců. S ohledem na uvedené proto navrhl, aby žaloba byla v celém rozsahu zamítnuta.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) a dospěl k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům.

Z obsahu správního spisu krajský soud zjistil, že žalobkyně dne 29. 2. 2016 podala opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice. Dne 3. 3. 2016 poskytla údaje k podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany a sdělila, že se narodila na území bývalého Sovětského svazu. Považuje se za osobu bez státní příslušnosti, jelikož si s manželem po rozpadu Sovětského svazu nevyřídila ruské doklady, žili v té době v Německu. Nevyznává žádné náboženství, nemá žádné politické přesvědčení. Je vdaná a její tři dcery žijí v Německu. Do České republiky přicestovala v roce 2010, předtím žili s manželem 20 let v Německu. Tam také poprvé v roce 1992 nebo do 1993 požádala o mezinárodní ochranu. Podruhé tak učinila v roce 2010 v České republice. Ke svému zdravotnímu stavu uvedla, že v roce 2007 měla mrtvici, dosud není úplně zrehabilitována. V současné době se ale s ničím neléčí, žádné léky neužívá. K důvodům žádosti o udělení mezinárodní ochrany sdělila, že je již v České republice dlouho a líbí se jí tady. Chtěla by zde se svým manželem žít a pracovat. Slyšela o zdejší dobré zdravotní péči. Její manžel zkoušel vyřídít doklady v Rusku a v Německu ale nic z toho nevyšlo.

Ze správního spisu je dále zřejmé, že žalovaný při posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany vycházel také z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Ruské federaci. Konkrétně vycházel z výroční zprávy organizace

Human Rights – Ruská federace 2015, zprávy organizace Freedom House, Rusko, z ledna 2015, Informace Amnesty International 2014/2015 – Ruská federace a z Informace MZV ČR č. j. 98845/2015-LPTP ze dne 21. 5. 2015 a Infobanky ČTK – Země světa – Rusko.

Z průběhu správního řízení bylo zřejmé, že žádost žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany byla v jejím případě podána již jako druhá v pořadí. Žalovaný tedy v napadeném rozhodnutí provedl porovnání jednotlivých tvrzení žalobkyně uvedených v obou žádostech o udělení mezinárodní ochrany. Konstatoval, že žalobkyně uváděl naprosto stejné motivy svého odchodu z vlasti a neochoty se do Ruské federace opětovně vrátit, jak uváděla v průběhu správního řízení o její první žádosti o udělení mezinárodní ochrany, tedy dlouhodobý pobyt mimo území Ruské federace, ztráta zázemí ve vlasti, absence občanství v Ruské federaci.

Žalovaný pak neshledal důvody pro opakované posouzení žádosti žalobkyně ve vztahu k jí uváděným důvodům, neboť dle názoru žalovaného žalobkyně neuvedla žádnou novou skutečnost ve smyslu zákona o azylu, která by odůvodňovala opětovné vedení správního řízení a opětovné hodnocení důvodů odchodu žalobkyně z vlasti a obav z návratu do vlasti. Ze shromážděných informací o zemi původu žalobkyně žalovaný rovněž dovodil, že situace v Ruské federaci se od doby podání předchozí žádosti žalobkyně o mezinárodní ochranu žádným podstatným způsobem nezměnila. Žalovaný tedy konstatoval naplnění podmínek stanovených ust. § 10a písm. e) zákona o azylu a opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany shledal nepřipustnou. Proto řízení ve smyslu ust. § 25 písm. i) zákona o azylu zastavil. Upozornil přitom i na ust. § 10a odst. 2 dané právní úpravy, dle něhož „je-li žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany“.

Hodnocením skutkových okolností projednávané věci ve vazbě na námitky vyslovené v žalobě dospěl krajský soud k jednoznačnému závěru, že žaloba není důvodná.

V ust. § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu je upravena nepřipustnost žádosti o udělení mezinárodní ochrany, která nastává, pokud podal cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřipustnou podle § 11a odst. 1 uvedené právní úpravy. Toto ustanovení pak připustnost žádosti váže na posouzení toho, zda se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a které svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12, či že mu hrozí vážná újma podle § 14a. Podle § 25 zákona o azylu se řízení zastaví, pokud (písm. i) je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná.

Jak již krajský soud výše uvedl, a jak žalovaný konstatoval v napadeném rozhodnutí na str. 3 - 4, žalobkyně ve své poslední žádosti o azyl ze dne 29. 2. 2016 neuvedla žádné nové skutečnosti, které by mohly vést k závěru, že jsou novými pro hodnocení toho, zda byla vystavena v zemi původu azylově relevantnímu pronásledování. Krajský soud proto uzavírá, že argumentace správního orgánu ohledně jím pořízených podkladů o situaci v Ruské federaci je správná. Soud tak

nemohl shledat žádnou vadu řízení, ani žádnou nezákonnost, a postup žalovaného, který vyslovil nepřijatelnost žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany z důvodů neuplatnění nových skutečností oproti žádosti dřívější a následně z uvedeného důvodu řízení o udělení mezinárodní ochrany zastavil, shledal bezchybným a zákonným.

Nynější žádost žalobkyně posuzoval žalovaný správně zejména z toho úhlu pohledu, zda došlo ke změně poměrů vzhledem k osobě žalobkyně nebo situace v zemi původu. Postupoval tedy v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu (rozsudek sp. zn. 3 Azs 178/2016), dle níž *„Instit ut opakované žádosti neslouží k upřesňování či skutkovému doplňování předchozí žádosti. Jeho hlavním účelem je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly azylově relevantním způsobem ovlivnit postavení žadatele a které nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího řízení. Dospěl-li tedy žalovaný k závěru, že nynější opakovaná žádost stěžovatele těmto podmínkám nevyhovuje, užil správně ustanovení § 10a písm. e) zákona o azylu, ve spojení s § 25 písm. i) zákona o azylu, aniž by znova meritorně posuzoval stěžovatelem uváděné shodné důvody pro podání žádosti o mezinárodní ochranu z hlediska všech forem mezinárodní ochrany.“*

Jak vyplynulo z obsahu správního spisu, žalobkyně ve své žádosti o udělení mezinárodní ochrany konstatovala naprosto stejné motivy svého odchodu z vlasti a neochoty se do Ruské federace opět vrátit, jaké uváděla v průběhu správního řízení konaného ve vazbě na první žádost o udělení mezinárodní ochrany, tedy dlouhodobý pobyt mimo území Ruské federace, ztráta zázemí ve vlasti, absence občanství v Ruské federaci. Žalobkyně tedy neuvedla žádnou novou okolnost ve smyslu zákona o azylu, která by mohla být důvodem k opětovnému vedení správního řízení. Žalovanému proto nelze vytýkat, že při svém rozhodování nepostupoval dle ust. § 11a odst. 4 zákona o azylu neboť, jak vyplývá ze shora uvedeného, neshledal a ani nemohl shledat žádný důvod zvláštního zřetele, který by mu umožňoval posoudit opakovanou žádost jako přípustnou. Z informací poskytnutých žalobkyní v průběhu azylového řízení rovněž nevyplynulo, že by měla odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství či národnosti. Krajský soud přitom plně odkazuje na argumenty žalovaného obsažené v jeho písemném vyjádření k žalobě a rovněž tak v odůvodnění napadeného rozhodnutí, neboť se s nimi plně ztotožňuje.

Žalobkyně až v podané žalobě uvedla, že důvodem pro podání žádosti o mezinárodní ochranu je obava o její život i život jejího manžela, který byl za dezerci z armády odsouzen ve své vlasti k trestu odnětí svobody. K této námitce krajský soud uvádí, že ji žalobkyně poprvé vznesla až v podané žalobě. Žalovaný se tedy touto otázkou nemohl ve správním řízení zabývat. Tato otázka tudíž ani nemůže být předmětem přezkumného řízení zabývajícím se zákonností napadeného rozhodnutí a shora vyslovené závěry tedy nemůže zpochybnit. Krajský soud posuzoval napadené rozhodnutí dle ust. § 10a písm. e) zákona o azylu, takže zkoumal, zda žalobkyně v nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedla nové skutečnosti či nikoliv. Jak vyplynulo ze shora uvedeného, námitku týkající se obavy o život svůj i svého manžela žalobkyně v podaných žádostech nevznesla vůbec, takže v přezkumném řízení nemohla být ani zohledněna.

Krajský soud proto žalobu zamítl jako nedůvodnou, v souladu s ust. § 78 odst. 7 s. ř. s.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nebyla ve věci úspěšná, právo na náhradu nákladů řízení jí proto nevzniklo. Žalovaný náklady řízení nežádal. Proto soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozsudku.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 13. duben 2017

JUDr. Magdalena Ježková v. r.
samosoudkyně